

Decizia nr. 14/05-03-08

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 14/05-03-08

DECIZIA NR. 14/05-03-08

Ședința publică din data de 14/05/2008

Președinte - Tănăsescu / Modita

Judecători - Tănăsescu / Modita

- Tănăsescu / Modita

Grefier - Gheorghe / Gheorghe

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de reclamanta SC "SOLAR" SRL, cu sediul în com. Sălcuța, str. Sălcuța, nr. 1, jud. Prahova, împotriva sentinței nr. 1773/10.01.2008 pronunțate de Tribunalul Prahova în contradictoriu cu pârâta SC "SOLAR" SRL, cu sediul în Sălcuța, str. Sălcuța, nr. 1, jud. Prahova.

Recursul este timbrat cu taxa judiciară de timbru în cuantum de 19,5 lei, potrivit O.P./2.04.2009 și timbru judiciar de 5,5 lei, ce au fost anulate de către instanță și atașate la dosarul cauzei.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns recurenta-reclamantă SC "SOLAR" SRL, reprezentată de avocat Daniel din cadrul Baroului Prahova, care depune împuternicirea avocațială 278592, lipsind intimata-pârâtă SC "SOLAR" SRL.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se instanței că recursul se află la primul termen de judecată, este motivat și legal timbrat, după care,

Curtea, luând act că nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursului.

Recurenta-reclamantă SC "SOLAR" SRL, reprezentată de avocat Daniel, arată că instanța de fond a interpretat eronat concluziile raportului de expertiză, care, la capitolul I, a stabilit că sunt deductibile cheltuielile ocazionate de paza bunurilor, cheltuielile cu energia electrică și apa potabilă, acestea fiind cheltuieli curente, cu caracter permanent. Au fost ignorate și referințele expertului la actele normative aplicabile în materie.

În ceea ce privește T.V.A. stabilită în sarcina societății și accesoriile aferente, se arată că potrivit dispozițiilor legale în sarcina unei societăți nu pot coexista T.V.A. de rambursat din partea statului și T.V.A. de plătit către acesta. Cele 2 sume se compensează de drept, astfel că societatea nu poate fi obligată la plata accesoriilor.

Se solicită admiterea recursului, modificarea sentinței în sensul admiterii acțiunii și anulării parțiale a raportului de inspecție fiscală nr. 1773/10.01.2008, anularea deciziei 14/5.03.2008, anularea deciziei de impunere nr. 2/11.01.2008 și pe cale de consecință, exonerarea societății de la plata creanțelor bugetare principale și accesorii în sumă de 51.009 lei. Fără cheltuieli de judecată.

Se mai arată, totodată, că deși pârâta a indisponibilizat contul societății, aceasta nu a retras suma pretinsă.

CURTEA

Asupra recursului de față, reține următoarele :

Prin cererea înregistrată la Tribunalul _____ - Secția comercială și de contencios administrativ sub nr. 2808/120/9.04.2008, reclamanta a chemat în judecată pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice solicitând suspendarea executării deciziei de impunere nr. 2/11.01.2008, anularea deciziei nr. 14/05.03.2008, anularea în parte a raportului de inspecție fiscală 1773/10.01.2008 și a deciziei de impunere nr. 2/11.01.2008 emise de pârâtă pentru suma totală de 51.009 lei - reprezentând impozit pe profit și accesorii ale acestuia și T.V.A. și majorări de întârziere.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că în perioada 18.12.2007 - 8.01.2008 a fost supusă inspecției fiscale efectuate de pârâtă, iar în urma controlului efectuat, s-a identificat pentru anul 2005 o pierdere fiscală de 57.161 lei, mai puțin cu 22232 lei față de pierderea determinată de reclamantă, suma constituind cheltuieli de întreținere și administrare a spațiului _____ din municipiul _____. A mai arătat reclamanta că interpretarea dată de organul de control, în sensul că aceste cheltuieli nu ar fi în legătură directă cu veniturile produse de bunul respectiv, este eronată, contrazisă și de dispozițiile art.19 alin.1 și 2 din Legea 571/2003. Reclamanta având proprietatea unui bun imobil este obligată, potrivit Legii 333/2003, să asigure paza acestui bun, iar cheltuielile privind conservarea patrimoniului imobiliar, fiind strict necesare pentru evitarea diminuării valorii acestuia, astfel încât cheltuielile efectuate cu păstrarea bunului imobil reprezintă, în fapt, baza pentru obținerea unor venituri viitoare, motiv pentru care s-a solicitat anularea în parte a deciziei de impunere nr. 2/2008 pentru suma de 11391, impozit pe profit și a majorărilor de întârziere aferente acestei sume .

În ce privește taxa pe valoarea adăugată, în cuantum de 29501 lei și a majorărilor de întârziere de 7611 lei, s-a precizat că deși figurează cu T.V.A. de rambursat în cuantum de 82212 lei, conform decontului de T.V.A. din 25.10.2007, nici inspectorii fiscali și nici organul de soluționare a contestației nu au procedat din oficiu la compensarea de drept a creanțelor, potrivit art.114 și 116 alin.2 din O.G. nr. 92/2003.

A mai susținut reclamanta că sunt îndeplinite cerințele art.14-15 din Legea 554/2004 pentru suspendarea executării deciziei de impunere nr. 2/2008, întrucât începerea executării silite ar duce la imposibilitatea desfășurării activității societății, apoi, reclamanta are potențialul achitării acestor datorii, însă, atâta vreme cât există semne de întrebare asupra legalității actelor administrative, se justifică suspendarea acestora.

Prin întâmpinarea depusă, pârâta _____ a solicitat respingerea cererii, motivat de faptul că organul de inspecție fiscală a procedat în conformitate cu prevederile art.19 Cod fiscal atunci când a stabilit impozitul pe profit datorat de societate, impozit stabilit ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri dintr-un an fiscal.

Nu au fost luate în calcul și nu au fost considerate cheltuieli deductibile fiscal, cheltuielile cu întreținerea spațiului în complexul comercial _____ deoarece nu au fost efectuate în scopul realizării de venituri. S-a mai arătat că reclamanta nu a optat pentru taxarea operațiunilor conform art.161 alin.1 Cod fiscal , pentru imobilul _____

„Ferma ...” și „Clădirea ...”, astfel că organul de inspecție fiscală a procedat la ajustarea T.V.A.-ului dedus, aferent modernizării efectuate la cele două imobile, în conformitate cu art.149 Cod fiscal, determinând un T.V.A. suplimentar în sumă de 29.501 lei, cu majorările suplimentare aferente.

La termenul din data de 8 mai 2008, după achitarea cauțiunii stabilită de instanță, a fost respinsă cererea de suspendare a executării deciziei de impunere nr. 2/2008, instanța reținând că reclamanta nu identifică cazul bine justificat care să determine o asemenea măsură și nici nu a fost dovedită în cauză iminența vreunei pagube produse prin executarea actului administrativ.

Prin sentința nr. 23 din data de 16 ianuarie 2009 Tribunalul ... a respins cererea formulată de reclamanta SC ... SRL în contradictoriu cu pârâta ... privind anularea deciziei nr. 14/2008, anularea în parte a raportului de inspecție fiscală 1773/2008 și a deciziei de impunere nr. 2/2008 emise de pârâtă.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că potrivit raportului de expertiza efectuată în cauză, suma reprezentând impozit pe profit suplimentar și accesoriile acestuia au fost stabilite de organul fiscal ca fiind datorate de reclamantă pentru că ea reprezintă cheltuielile de administrare și întreținere a spațiului ... din ... care nu este valorificat din punct de vedere economic, în perioada 2005- trimestrul III 2007.

În ce privește T.V.A.-ul suplimentar de plată în sumă de 29.501 lei și accesoriile acestuia de 7.611 lei, s-a reținut că acesta a fost calculat ca urmare a faptului că societatea nu a întocmit corespunzător deconturile de T.V.A. și nu a înregistrat ajustarea de T.V.A. la capitolul cheltuieli și în jurnalul de cumpărări - conform art. art.161 alin.8 și 149 Cod fiscal pentru cele două imobile „ferma ...” și „Clădirea ...”, vândute în anul 2007.

Împotriva sentinței instanței de fond a declarat recurs reclamanta SC ... SRL, susținând că soluția pronunțată este nelegală și netemeinică în ceea ce privește sumele reprezentând impozit pe profit și T.V.A., precum și accesoriile aferente.

Astfel, creanța bugetară constând în impozit pe profit și accesorii aferente a fost stabilită în mod greșit în sarcina reclamantei, deoarece cheltuielile cu asigurarea pazei și securității imobilului din ... , cele cu energia electrică și apa potabilă consumate la acest sediu, reprezintă cheltuieli efectuate pentru prestarea de servicii de pază și întreținere a unui activ-mijloc fix în patrimoniul societății reclamante, sunt pe deplin justificate prin documentele contabile și au la bază contracte de prestări servicii.

Arată recurenta că potrivit art. 21 alin.4 Cod fiscal sunt considerate deductibile cheltuielile reglementate prin acte normative. Cum art. 2 din Legea nr. 33/2003 instituie o obligație legală care implică o cheltuială, respectiva cheltuială are natura juridică a unei cheltuieli reglementate printr-un act normativ. Întrucât contribuabilul care are în proprietate sau în posesie legală un bun este obligat printr-o normă legală să efectueze cu forțe proprii sau prin societăți specializate paza bunurilor sale, iar pe cale de consecință cheltuielile angajate pentru îndeplinirea acestei obligații sunt deductibile. În ceea ce privește cheltuielile cu energia electrică și apă potabilă, acestea sunt cheltuieli curente, cu caracter permanent, efectuate în scopul asigurării utilizării în deplină siguranță și igienă a imobilului, ele au avut la

bază contracte și documente justificative, care au fost puse la dispoziția controlorilor fiscali dar și instanței de fond.

Consideră recurenta că este greșită și fără susținere legală interpretarea instanței de fond potrivit căreia cheltuielile nu ar fi deductibile deoarece spațiul nu ar fi valorificat economic, întrucât cheltuielile deductibile trebuie făcute în vederea realizării de venituri, așa dar mai întâi se fac cheltuielile și mai apoi se obțin veniturile, deci veniturile dintr-o activitate comercială sunt ulterioare cheltuielilor efectuate de către comerciant pentru obținerea lor.

Instanța de fond nu a avut în vedere concluziile raportului de expertiză, în cadrul căruia expertul a făcut trimitere foarte clară la dispozițiile art. 219 alin.1 din OMF nr. 1752/2005 care prevăd că toate cheltuielile cu energia și apa considerate cheltuieli de exploatare, iar cheltuielile cu apa sunt definite ca necesare pentru conservarea unui bun imobil. Tot expertul desemnat a concluzionat și că deductibilitatea cheltuielilor de întreținere și administrare nu este condiționată de punerea în valoare imediată a imobilului.

Cu privire la T.V.A. și accesoriile aferente, stabilite în sarcina societății recurente, se arată că deși aceasta figura cu T.V.A. de rambursat de la bugetul de stat în sumă de 82.212 lei conform decontului de T.V.A. din 25.10.2007, nici organul de control și nici cel de soluționare a contestației administrative nu au procedat la compensarea creanței în temeiul art. 1144 Cod civil coroborat cu art. 116 alin.2 din O.G. nr. 92/2003, deși chiar în raportul de inspecție fiscală se reținuse că reclamanta avea T.V.A. de rambursat de la buget. Au fost ignorate aceste dispoziții legale, nu a fost efectuată compensarea și în mod greșit au fost calculate și accesorii, aceasta fiind concluzia expertului desemnat.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței atacate, iar pe fond anularea în parte a raportului de inspecție fiscală 1773/10.01.2008, anularea deciziei nr. 14/05.03.2008, anularea în totalitate a deciziei de impunere nr. 2/11.01.2008 emise de pârâtă și exonerarea de la plata creanțelor bugetare principale și accesorii în sumă totală de 51.009 lei.

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a temeiurilor prevăzute de art.304 Cod pr.civilă, precum și sub toate aspectele potrivit art.304¹ Cod pr.civilă, Curtea reține că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează :

Instanța de fond a reținut corect că debitele stabilite suplimentar de organele de control și menținute în sarcina recurente prin respingerea contestației sunt legal datorate de reclamanta-contestatoare.

Astfel, în ceea ce privește impozitul pe profit, cu ocazia inspecției fiscale s-a stabilit un profit suplimentar de 11.391 lei, în baza art. 19 din Legea nr. 571/2003, ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile dintr-un an fiscal, pentru care s-au calculat majorări de întârziere.

Cheltuielile de întreținere și administrare a spațiului din [redacted], nu au fost considerate cheltuieli deductibile fiscal deoarece nu au fost efectuate în scopul realizării de venituri.

Spațiul comercial respectiv nu a fost valorificat din punct de vedere economic, astfel că toate cheltuielile cu spațiul respectiv, menționate de recurentă, nu au fost efectuate în scopul realizării de venituri.

Pentru taxa pe valoare adăugată calculată suplimentar, s-a ajustat T.V.A. deductibilă aferentă lucrărilor de modernizare a clădirilor vândute potrivit art. 149 și art. 161 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Recurenta nu a optat pentru taxarea operațiunilor conform art. 161 alin.8 din legea mai sus menționată pentru imobilele „...”, astfel că organul de inspecție fiscală a procedat la ajustarea T.V.A. în conformitate cu art. 149 din Codul fiscal determinând T.V.A. suplimentar.

Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale se datorează majorări de întârziere începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la stingerea debitului.

Compensarea se face de organul fiscal la cererea debitorului sau înainte de restituirea sau rambursarea sumelor cuvenite acestuia potrivit art. 116 din O.G. nr. 92/2003 privind Cod pr.fiscală.

Organul fiscal poate efectua compensarea și din oficiu atunci când constată existența unor creanțe reciproce, cu excepția sumelor negative din deconturile de T.V.A., fără opțiune de rambursare.

În susținerea punctului său de vedere, referitor la impozitul pe profit expertul a avut în vedere alte dispoziții legale care nu sunt aplicabile în speță, iar în ceea ce privește T.V.A. a reținut că societatea nu a întocmit corespunzător deconturile de T.V.A. și nici nu a înregistrat ajustarea de T.V.A., calculul făcut de organul de control fiind corect.

Organul de inspecție fiscală a determinat corect atât cuantumul T.V.A. de rambursat cât și cuantumul T.V.A. suplimentar însă nu a procedat la compensarea acestora, întrucât debitorul nu a formulat cerere în acest sens.

Reținând că sentința recurată este temeinică și legală sub aspectul tuturor criticilor formulate, Curtea, în baza dispozițiilor art. 312 Cod pr.civilă va respinge ca nefondat recursul, în cauză nefiind incident niciunul din motivele prevăzute de art. 304 Cod pr.civilă.

Pentru aceste motive,

În numele legii

DECIDE

Respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanta ..., cu sediul în com. ..., str. Constantin Brâncuși, nr. 485, jud. Dâmbovița împotriva sentinței nr. ... din data de ... 2009 pronunțate de Tribunalul Dâmbovița în contradictoriu cu pârâta D.G.F.P. Dâmbovița, cu sediul în Târgoviște, str. Calea Tomitească, nr. 106, jud. Dâmbovița.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 14 aprilie 2009.

Președinte

Giurgiu Afrodita

fiind pensionată,

prezenta se semnează de

Președintele instanței

Judecători

Tănăsică Elena

Flipi Teodor

Grefier

Crețu Georgiana Roxana

Operator date cu caracter personal

Număr notificare

Red. T.E. / C.G.R. - 2 ex./ 7.05.2009

Dosar fond. 2008/120/2008-Tribunalul T

Jud. fond. T. Esacova